Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

ЛЕНІНЕЦЬ

Орган Ново-Миргородського РК Комуністичної партії України та районної Ради депутатів трудящих, Кіровоградської області

Рік видання 27-й
№ 84 (3179) | СЕРЕДА, 16 липня 1958 р. | Ціна 15 коп.

Заготовимо вдосталь силосу для громадського тваринництва!

Ні вдень, ні вночі не вщухає трудовий гомін на просторих колгоспних полях. Тут і там скошують дорідні хліба лафетні жатки, а комбайни уже підбирають валки. Мчать курними шляхами автомашини, навантажені добірним зерном.

Одержуй хліб нового врожаю, дорога Батьківщино!—радо заявляють колгоспники.

Головне сьогодні—вчасно і без втрат зібрати вирощений урожай. Це розуміє кожний. Та одночасно з цим наступив найбільш напружений і відповідальний період заготівлі кормів. Необхідно так організувати роботи, щоб кожний колгосп вчасно заскиртував сіно, заклав якнайбільше силосу.

На відкритті Всесоюзної сільськогосподарської виставки товариш М. С. Хрущов сказав:

«Для того, щоб наздогнати США по виробництву м'яса на душу населення, нам треба збільшити виробництво м'яса приблизно в три рази, а щоб одержати таку кількість м'яса, треба мати в 4—5 раз більше кормів, ніж тепер».

Основним кормом, як відомо, є силос. Досвід передових колгоспів показує, що саме достаток повноцінного силосу дає змогу забезпечити ситу годівлю худоби, різко підвищити продуктивність громадського тваринництва.

—Будуть корма—не страшна зима. Закладемо ж побільше силосу!—так вирішили хлібороби колгоспу імені Чкалова.

Закипіла робота на площах, де вирощені силосні культури, і біля силосних споруд. Чітко й злагоджено трудяться комбайнери, шофери, вантажники. На повну потужність працює збиральний комбайн. Кілька автомашин доставляють зелену масу до місця силосування. Колгосп уже заклав 380 тонн силосу.

Наслідувати приклад чкаловців, які щодня закладають до 60 тонн силосу, покликані всі трудівники району. Про достаток соковитих кормів стали краще дбати у колгоспі імені Дзержинського, де за останні дні закладено 330 тонн силосу. Нарощують темпи заготівлі кормів у колгоспах імені Шевченка, імені Мічуріна, імені Кірова та інших.

Однак не скрізь по-справжньому дбають про корми, про вчасне і доброякісне силосування зеленої маси. Взяти хоч би колгосп імені Карла Маркса, де головою правління М. Вижул, зоотехніком П. Люлько. До силосування кормів колгосп не приступив, хоч уже настали кращі строки проведення цієї роботи.

Подібне становище і в колгоспах імені Куйбишева, імені Щорса та ряді інших, де забувають про заготівлю силосу.

Колгоспи повинні були заздалегідь обладнати спеціальні пристрої для розвантаження силосної маси з автомашин. Проте не скрізь потурбувались про це. Тому можуть бути простої автомашин при розвантажуванні.

Варто не тільки возити силос до траншей і ям, що розміщені біля ферм, але й силосувати корми наземним способом безпосередньо біля площ, де вирощувались силосні культури. Це дозволить краще використати техніку, закласти багато силосу в стислі строки.

Центральний Комітет Комуністичної партії України і Рада Міністрів Української РСР у своїй постанові «Про різке збільшення заготівлі силосу в 1958 році в колгоспах і радгоспах Української РСР» поставили перед партійними організаціями, радянськими і сільськогосподарськими органами бойове завдання по створенню міцної кормової бази. В цьому році є можливість не тільки виконати намічені плани, але й створити страхові запаси кормів.

Товариші колгоспники! Ширше розгортайте змагання на заготівлі кормів! Більше заготовимо силосу для громадського тваринництва!

Підписання Комюніке про перебування товариша А. Новотного в СРСР

12 липня у Великому Кремлівському палаці відбулося підписання Комюніке про перебування Першого секретаря Центрального Комітету Комуністичної партії Чехословаччини і Президента Чехословацької Республіки Антоніна Новотного в СРСР. Комюніке підписали: Перший секретар Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу і Голова Ради Міністрів СРСР М. С. Хрущов, Голова Президії Верховної Ради Союзу Радянських Соціалістичних Республік К. Є. Ворошилов, Перший секретар Центрального Комітету Комуністичної партії Чехословаччини і Президент Чехословацької Республіки А. Новотний.

При підписанні Комюніке були присутні партійні і державні діячі Радянського Союзу і Чехословацької Республіки.

(ТАРС).

По нашій Батьківщині

(За повідомленнями ТАРС і РАТАУ)

★

Повітряне опалення

Ви заходите в кімнату одного з жилих будинків, споруджених не так давно в південно-західному районі Москви. Нові меблі, затишок. Але в кімнаті чогось невистачає. Виявляється, нема звичайної опалювальної батареї.

В будинку діє система повітряного опалення, сполучена з припливною вентиляцією.

Принцип роботи такої системи нескладний. Зовнішнє повітря, підігріте в припливній камері до температури 60—100 градусів, подається по каналах у жилі кімнати.

Вартість повітряного опалення порівняно з водяним у півтора раза менша.

Підземні моря Казахстану

На території Казахської РСР на основі вивчення структурно-геологічних і гідрогеологічних умов виявлено понад 60 великих артезіанських басейнів.

Коло 50 тисяч квадратних кілометрів займає Муюнкумське підземне море, що розкинулося на глибині 300—500 метрів під однойменною піщаною пустелею.

Велетенський артезіанський басейн виявлено під пустелею Кзил-Куми. Він залягає на глибині 80—300 метрів від поверхні землі.

Особливий інтерес являють знайдені в Казахстані артезіанські басейни, які дають воду з температурою від 30 до 100 градусів тепла.

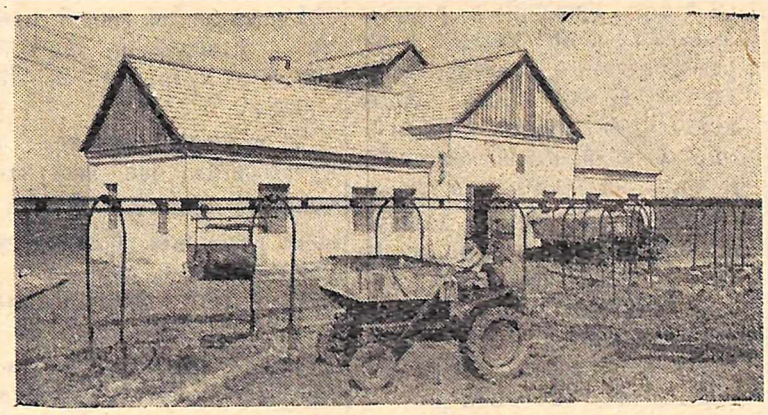

Сталінська область. У тваринницькому радгоспі „Бешівський" збудовано комбікормовий завод, на якому всі виробничі процеси механізовано. Нове підприємство продуктивністю 50—60 тонн кормів на день обслуговує один робітник.

На фото: загальний вигляд комбікормового заводу.

Фото С. Гендельмана (Фотохроніка РАТАУ).

Оригінальний годинник

У селі Серебрянці, Свердловської області, живе годинникар Павло Іванович Копейкін. Не одна сотня годинників пройшла через його руки. Павлу Івановичу було вже більше 60 років, коли він почав працювати над виготовленням оригінального годинника. Він без гир, з круглим світлим циферблатом. Над ним, у квадратній шкатулці під склом—металеві фігури людей, які приходять в рух кожної години. Двоє ковалів—старий і молодий—б'ють молотами по лемешу, який лежить на ковадлі. За ними піднімається прапор. Далі стоять двоє людей у національних костюмах. Вони обмінюються рукостисканням і підносять лозунг «За мир в усьому світі». Відчиняються двері з написом «Школа». На ганку з'являється дівчина, яка запрошує зайти туди.

Для дружньої Індії

ДНІПРОДЗЕРЖИНСЬК. Колектив вагонобудівного заводу імені газети «Правда» відправив на адресу індійського металургійного заводу в Бхілаї перші 5 суцільнометалевих зварних самороздантажувальних 60-тонних думпкарів.

Вагони-самоскиди, призначені для перевозки руди, мають оригінальну конструкцію. Завдяки пневматичному устаткуванню розвантаження вагонів можна провадити з будки локомотива.

В третьому кварталі для індійського металургійного заводу буде виготовлено 56 вагонів.

Гарно в степу

Степ. Золотистим морем колишеться пшениця. Сірим вужом прорізує лан дорога. Підеш тією дорогою, глянеш навколо і серце повниться радістю. Липневий степ—це повна вщерть чаша. Земля своїми щедротами нагородила хліборобів за їх невтомну працю. Важкий зернистий колос гнеться додолу. Ось із-за лісосмуги показався трактор, за ним—лафетна жатка. Комбайнер Марко Ботнаренко заходить загінку. Ген в іншому полі косить Микола Голованенко, далі ще і ще кладуть на стерню рівні покоси одинадцять жаток. Почалися жнива.

Вродило рясно—збирай вчасно—шепоче степ.

Вечір. Від одного до другого агрегату поспішає Григорій Гуц, секретар первинної парторганізації. Хто сьогодні попереду—таке запитання непокоїть кожного механізатора. Григорій всім відповідає.

—Знаю, знаю, що вас цікавить,—говорить посміхаючись Г. Гуц.—Ось для вашої бригади радісні новини.

Секретар парторганізації передав бригадирові третьої тракторної бригади Федору Першичу червоний прапорець. Він щоденно вручається тій бригаді, яка на збиранні хлібів завоювала першість. У колгоспі імені Куйбишева три бригади механізаторів. Це колгосп-велетень.

Серед комбайнерів найбільше скосив за день Микола Голованенко—32 гектари пшениці. Про це повідомляють у кожному тракторному стані великі плакати, які щойно вивісили агітатори.

Партійна організація випускає щоденно бюлетень і розповсюджує його серед механізаторів. У ньому підводяться підсумки роботи за день всіх збиральних агрегатів.

Кожний комбайнер зобов'язався зібрати по 250—300 гектарів хлібів за 10—12 робочих днів. Коли всі дотримають слова, то колгосп своєчасно у стислі строки завершить жнива.

«Не допускати жодної години простоїв агрегату на жнивах через технічні неполадки. Берегти машину і швидко, високоякісно збирати пшеницю»—такий заклик кинув прославлений комбайнер артілі Марко Ботнаренко.

Цей заклик підхопили агітатори і розповіли механізаторам, які працюють в різних кінцях широкого степу.

—Цінна думка,—говорить Микола Голованенко,— підтримую М. Ботнаренка. Передайте йому, що я буду змагатись за бездоганну роботу агрегату.

На другий день вже кожний з механізаторів цікавився, як працюють збиральні агрегати, хто простояв через поламки.

Припікає сонце. Підсихають покоси.

Підходить до механізаторів бригадир шостої виробничої бригади І. Шакун. Ось він бере з покосу кілька колосків, виминає з них крупне зерно, пробує на зуби. Задоволено посміхається.

—Сухе. Можна підбирати.

—Ми готові!—відповідає комбайнер М. Ботнаренко.

Комбайн стоїть тут же в степу, давно обладнаний підбирачем. За ним закріплені постійні люди.

Вранці, коли перші промені сонця позолотили лан, степовий корабель пішов у загінку.

—Щоб не роса, ми давно б уже підбирали, — розповідає Григорій Панкул.

Пшениця. Ось вона сиплеться в бункер. Під'їжджає автомашина. Комбайнер на ходу вивантажує золоте зерно.

—Перший хліб—рідній державі повезем!—радісно повідомляє шофер.

Гарно в степу. Кипить напружена праця.

—Особливо гарно в нинішньому році,—говорять колгоспники,—адже на наших ланах працюють наші ж машини.

Лесь СТЕПНЯК.

с. Панчево.

Культармійці, на вас чекають у полі!

Наступили жнива. За лафетами слухняно лягають покоси і під променями щедрого липневого сонця швидко набирають золотого кольору, достигають. І вже пішли степові кораблі, обладнані підбирачами. І полилося нескінченним потоком на токи важке зерно.

Радісно на душі у хліборобів—урожай багатий. Від зорі до зорі є що робити вмілим людським рукам. Здається, для відпочинку часу немає. Але у кого робота спориться, той і відпочити вміє.

Буває ж перерва на обід. І ось в цей час допомогти відпочити трудівникам ніхто так не зуміє, як культармійці. Отож з усіх колгоспних токів і виглядають агіткультбригаду районного Будинку культури:

—Де ж наші культармійці?

—Передайте їм, що ми чекаємо на них!

У райбудинку культури побував працівник редакції нашої газети. Йому художній керівник Петро Яцкул сказав:

—Виїжджаємо не сьогодні-завтра!

І показав дві робочі програми, затверджені завідуючим відділом культури В. Перев'язком.

За першою програмою агіткультбригада має виступати в польових станах. Спочатку всі вісім учасників бригади виконають пісню «Гарно нам на полях». Потім йдуть привітальний виступ, колгоспні частівки. Хлібороби почують і знаменитий вірш Степана Олійника «Та які ж вони мужчини», і українські народні пісні «Тече вода каламутна» та «Очеретом качки гнала» й інші номери. Програма розрахована на 30 хвилин.

А ось програма вечірнього концерту. В ній передбачено багато хороших речей—українські та російські народні і сучасні пісні, художнє читання, сценка Я. Заскінда «Не в свое кресло не садись» та інтермедія І. Плахтіна «Вірна прикмета».

Минає тиждень з того дня, як почалося збирання врожаю. І якщо культармійці районного Будинку культури виїдуть у поле «не сьогодні-завтра», то про готовність агіткультбригад сільських клубів ще нічого не знали минулої суботи у відділі культури.

В понеділок завідуючі клубами зібралися на нараду в районному Будинку культури, на якій і стало відомо, що до виходу в поле готова агіткультбригада лише Защитянського сільського клубу. А інші?

—Можна з упевненістю сказати, що до наступної неділі агіткультбригади вирушать в поле,—повідомив нас тов. Перев'язко.

Допомогти клубам у великій і потрібній справі можуть і повинні партійні, комсомольські організації та правління колгоспів.

Товариші культармійці! На вас чекають у полі, порадуйте трудівників ланів своїми новими досягненнями!

В міжколгоспній будівельній організації виготовляють шлакоблоки, що здешевлює затрати на спорудження приміщень.

На знімку (на передньому плані): робітники Марія **Корохова** та Володимир **Костюков** за роботою біля верстата. Норми виробітку вони щодня перевиконують.

Фото **Ф. Калашникова.**

Злагодженість в роботі

Робітники цегельно-черепичного заводу Олексій Паровенко та Микола Забажан добиваються хороших показників на заготівлі глини, щодня перевиконують норми.

—Від вашої праці, товариші, залежить успіх всього цеху,—говорить начальник цеху комуніст М. Михайлов.

—Будемо трудитися ще краще,—заявляє вантажник О. Паровенко.

Наші механізатори в цьому році немало зробили для полегшення праці робітників. Встановлено ящик-подавач, з якого підвезена глина з домішками ізгарі автоматично подається на транспортер. Підготовлена суміш просівається і дутик знову перемелюється вальцями, а потім транспортер подає її в бункер-прес, звідки виходить готова продукція—цегла-сирець.

Завдяки удосконаленню механізмів ми вивільнили кілька робітників, які зараз працюють на інших роботах. Цех щозміни видає понад план 1500 штук цегли. Але цього ще мало. Ми будемо боротися за дальше збільшення виробництва продукції.

М. ПРАВДА,
техкерівник заводу.

Що нам заважає

В черепичному цеху промартілі «П'ятирічка» працює багато молоді. Першість у змаганні завоювали формувальниця П. Щербакова, обрізчики В. Деркач, О. Цуцол, Г. Лихошерст. Не відстають від них на завантаженні печей Н. Мащенко та Г. Сторчак.

За першу декаду липня черепичний цех хоч і виконав план виробництва продукції на 110 процентів, але є ще цілий ряд недоліків в організації праці.

Успіхи в роботі були б кращі, якби в нашому цеху встановили прес для виготовлення суміші з глини й піску. Прес без електроенергії працювати не буде. Будівництво ж електростанції зволікається.

П. ЗАГОРУЙКО,
майстер черепичного цеху.

Шкільна виробнича бригада

В Коробчинській середній школі наприкінці травня 1958 року була створена шкільна виробнича бригада, до складу якої входять учні 7—9 класів. Колгосп імені Чапаєва виділив для школярів 85 гектарів землі. На ній вирощується пшениця, кукурудза, картопля та інші культури.

Ще як створювали бригаду, тоді ж зародилося і соціалістичне змагання між ланками, а також в ланках між виробничниками. Обрали обліковцями А. Ткаченка та М. Горбуліна. І вони добре навчилися вести облік виконаних робіт. Бригадна редколегія випускає щотижня стінну газету. В ній висвітлюються підсумки господарської діяльності за сім днів, пропагується кращий досвід і нещадно критикуються недоліки.

Для керівництва бригадою в цілому учні обрали своїм бригадиром десятикласника комсомольця Миколу Солодєєва. Йому допомагає спеціально для цього створена рада бригади.

Наче зовсім недавно з'явилися сходи просапних культур на ділянці бригади, але ланки юних виробничників уже й просапали міжряддя та прорвали рослини в гніздах, а зараз ще раз спушують грунт.

Рада виробничої бригади підбила підсумки роботи за червень місяць і відмітила кращих ланкових Віру Ярошенко, Раїсу Коробко, Валентину Ярмоленко, Ольгу Будулак, Марію Чижму, Любов Руденко та інших, які щоденно виходять на роботу і виконують її сумлінно.

По 25 і більше виходів у поле мають члени бригади Валентина Мамай, Валерій Кібко, Михайло Крижанівський, Марія Руденко, Галина Каптенар, Галина Коршенко, Ніна Чижма, Ольга Скібінська, Марія Маламуж, Катерина Федоріна та інші. Вони ж норми виконували і перевиконували.

Але є в бригаді й такі учні, які лінуються і на роботу виходять рідко—П. Андрейченко, М. Черний, В. Черний та О. Луценко.

Бригада зобов'язалася зібрати пшеницю на всій площі посіву в 20 гектарів за 1—2 дні, не допустивши найменших втрат.

Тепер всі в селі Коробчино бачать, що в справі пов'язання теоретичних знань учнів з практикою величезну користь дає організація шкільної виробничої бригади.

І. МУШКЕТ.

На Всесоюзній сільськогосподарській виставці

Вегетаційний будиночок

В самому центрі Всесоюзної сільськогосподарської виставки, посередині веселого лужка з експонатними посівами, розташувався павільйон оригінальної конструкції—вегетаційний будиночок.

Науково поставлені досліди вегетаційного будиночка дають відповідь на складні практичні питання. Чого невистачає тому чи іншому грунтові? Що і в якій кількості треба до нього додати? Наскільки збільшиться від цього врожай? Чи окупить збільшення врожаю витрати на удобрення? Звичайно, такі відповіді можна знайти і в спеціальній літературі, листівках, плакатах, але, як кажуть наші друзі китайці, краще один раз побачити, ніж десять тисяч раз почути.

В кожному колгоспі нечорноземної смуги знають, що від кислого грунту не чекай доброго врожаю. Але ніяка словесна пропаганда вапнування кислих грунтів не може зрівнятися з враженням, яке справляє сильне соковите листя цукрових буряків, посіяних на підмосковному грунті, що має, підвищену кислотність, але дістав певну дозу вапна.

Але візьмемо дослід на тему живлення рослин мікроелементами. В посудині з торф'яним грунтом росте кілька екземплярів ячменю. Сходи неначе нормальні. Але незабаром вони заколосяться, і тоді відвідувачі будиночка побачать явище так званої білоколосиці. Біле колосся не дасть зерна. Чому? Наука відповідає точно: через відсутність в грунті міді. В сусідніх посудинах той же ячмінь і той же грунт, але він дістав мідь у вигляді піритних недогарків (5 центнерів на гектар) або у вигляді мідного купоросу (25 кілограмів на гектар). Рослини вже вийшли в стрілку. Тут буде повноваге зелене колосся.

«Блідою неміччю» називають в народі хворобу кукурудзи, коли листя рослини набуває майже білого кольору. Наука встановила, що хвороба виліковується, якщо своєчасно внести в грунт потрібну дозу заліза. Рослині прописується мікроелемент, якого невистачає, подібно до того як недокрівному хворому прописується залізо.

У вегетаційному будиночку можна ознайомитися з цікавими приладами для визначення кількості того чи іншого елемента в грунті.

Досліди, поставлені у вегетаційному будиночку, охоплюють ряд наукових тем. Одна з них викликає особливо підвищений інтерес відвідувачів: це—хімічне пропалювання сільськогосподарських культур. Справа ця порівняно нова, але багатообіцяюча. Тут можна переконатися, що хімія робить чудеса не тільки в галузі створення нових промислових матеріалів: вона відкриває нові горизонти і в галузі сільського господарства.

Ось посудини з рослинами, що демонструють страшну силу бур'янів. Тяжко бачити, як лобода, суріпок, осот заглушають пшеницю, жито, овес, кукурудзу... І тим більш дивну і радісну картину являють собою сусідні посіви тих самих культур, з такими ж бур'янами, але оброблені хімічними засобами—так званими гербіцидами. Зашкарубле, зморщене листя бур'янів похилилось навколо свого ненормально потовщеного, покривленого стебла. Вони не піднімуться більше ніколи, ні тепер, ні на наступний рік. Препарати 2,4-Д і 2М-4Х смертельно уразили не тільки стебла, але й кореневу систему непроханих прищельців.

А що ж сталося з пшеницею, кукурудзою, житом, вівсом? Адже краплинки хімічного розчину потрапили і на культурні рослини! Так, потрапили, але не зробили на них ніякого впливу. Ця чудова властивість гербіцидів уражати тільки певні види рослин, в даному разі широколисті дводольні бур'яни, називається вибірністю. На вибірності гербіцидів грунтується вся практика застосування їх у сільському господарстві.

Уже відома величезна кількість гербіцидів. Спеціальний гербіцид застосовується для зниження повитиці в посівах конюшини і люцерни. Гербіциди ІФК, ІХФК і дихлоральсечовина пошкоджують однодольні злакові бур'яни. Ціанамід кальцію, застосовуваний в порошку, знищує бур'яни в посівах цибулі і збільшує її врожай на 50 процентів. Простий тракторний гас знищує мокрець, лободу, гречишку та інші бур'яни в посівах моркви.

Кожний, хто зацікавиться ближче дослідами вегетаційного будиночка, збагатить свої знання новими науковими даними про життя культурної рослини. Тут є на що подивитись і агроному, і сільському вчителю, і рядовому практику соціалістичного землеробства.

Я. ДМИТРІЄВ.

Зразково проведемо жнива!

★ ★

Перша квитанція

Здіймаючи куряву, мчить степовими шляхами автомашина № 37—94. Це хлібороби колгоспу імені Дзержинського відправляють зерно нового врожаю рідній Батьківщині. Ось уже й хлібоприймальний пункт.

— Добро пожалувати!—радо зустрічають хліборобів робітники пункту.

Завідуюча лабораторією взяла зерно на аналіз, перевірила його якості. Потім Є. Копотієнко задоволено повідомила:

— Пшениця підходить по всіх показниках!

Автомашину швидко розвантажують біля складського приміщення. Перші 2380 кілограмів дорідного зерна здано!

Із великим задоволенням таксувальниця Л. Горбачова видає колгоспникам першу квитанцію на прийняте зерно в рахунок хлібозаготівлі.

— Поздоровляємо з успіхом! Бажаємо вам в числі перших завершити хлібозаготівлю!—говорять робітники пункту колгоспникам.

На другий день колгосп привіз ще 500 центнерів зерна нового врожаю.

М. БОГДАНОВ.

Машиніст лафетної жатки Олексій Гнатович Москаленко

Збирання хлібів у колгоспі імені Орджонікідзе в повному розпалі. Хлібороби прагнуть зібрати весь хліб роздільним способом. Завдяки цьому вони скоротять строки збирання, не допустять втрат зерна.

Машиніст лафетної жатки 63-річний Олексій Гнатович Москаленко з перших днів роздільного збирання подає приклад у змаганні. Його щоденний виробіток на агрегат становить по 25—27 гектарів.

При відмінній якості Олексій Гнатович скосив на звал понад 120 гектарів пшениці. Агрегат, яким він керує, працює злагоджено і безперебійно.

І. МАЦКУЛ.

Повільними темпами

В кращі строки почали збирати багатий урожай в першій і третій бригадах колгоспу імені Сталіна. Але не поспішають з косовицею хлібів у другій комплексній бригаді, якою керує Г. Кваша.

—Не вистигла ще озима пшениця,—заявляв кілька днів тому Г. Кваша, хоч хліба вже можна було косити.

Та й збирати тут також нічим, бо запланували бригаді дати на збирання дві лафетні жатки, а надіслали лише одну.

Цінним в колгоспі є те, що застосували групове роздільне збирання хлібів лафетними жатками.

—Це дасть нам можливість скоротити строки збирання колоскових культур, зменшити втрати зерна, а також застосувати групове підбирання валків комбайнами,—говорить бригадир Ф. Друмашко. —Та й легше контролювати, обслуговувати і подавати технічну допомогу збиральним агрегатам.

Але на косовиці хлібів допускаються й істотні недоліки. Так, в третій виробничій бригаді збирання місцями провадиться на високому зрізі. Не поставлені люди для скошування стоянів, що залишаються на розі загінки. Низька продуктивність збиральних агрегатів, за світловий день кожний з них скошує по 8—10 гектарів озимої пшениці на звал, при нормі 21 гектар.

В жодній бригаді як слід не підготовлені токи, не відремонтовані і не встановлені зерноочисні машини на токах. Не обладнані в протипожежному відношенні, немає ящиків з піском, вогнегасників тощо. Та чомусь це не турбує завідуючого господарством Р. Мурзу та керівників виробничих бригад Г. Квашу, Ф. Друмашка і Г. Цуркана.

С. БАЙБОРОША,
депутат районної Ради.

Хоч уже й почалося перевезення хліба нового врожаю, але в ряді місць досі не завершили ремонт шляхів. В поганому стані шляхи в колгоспах імені Фрунзе, імені Орджонікідзе, імені Куйбишева, де головами правлінь М. Ільтус, Д. Руденко, П. Стоян.

Примирився з такими недоліками і райвідділ автошосдору, яким керує Д. Ткаченко.

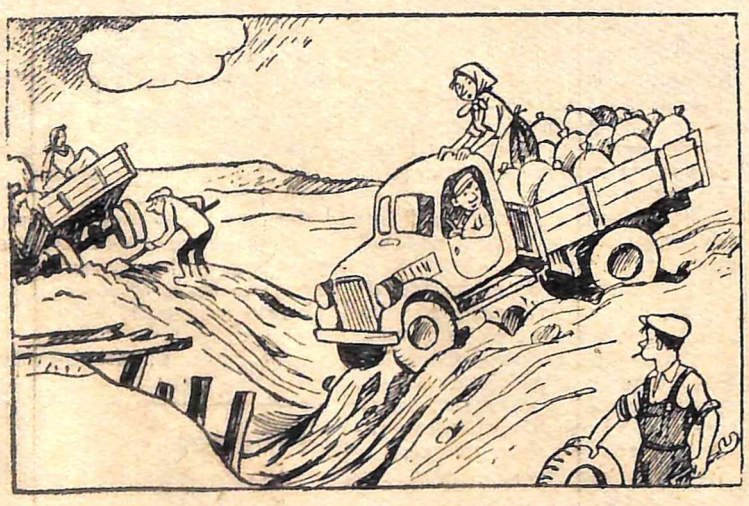

— Ех, дороги! Коли їдеш, то аж серце холоне...

Де господарський підхід— там додатковий прибуток

Птахоферма нашого колгоспу невелика. Тут налічується 150 курок-несучок, 27 голів водоплавної птиці і 2933 курчат, каченят і гусенят.

З початку року артіль одержала від птахоферми 7527 яєць. За цей же час на фураж витрачено 1944 карбованці.

Колгоспам вигідно продавати державі пташине м'ясо. Ми продали 736 кілограмів і одержали понад 7200 карбованців.

Доглядачам птахоферми за весь час нараховано 750 трудоднів. Затрати великі, якщо порівняти їх з тими прибутками, що одержала сільгоспартіль від птахівництва.

Весною колгосп закупив 5445 голів молодняка. Але через поганий догляд і відсутність контролю з боку членів правління та бригадирів майже половина молодняка птиці загинула.

Слід також вказати і на те, що на птахофермі низький рівень трудової дисципліни. Окремі пташниці, як О. Самарська, пізно виходять на роботу, недбайливо доглядають птицю. А правління колгоспу на ці факти зовсім не реагує.

Ось чому такі низькі прибутки одержує наша сільгоспартіль від птахівництва.

О. БОЙКО,
заступник бухгалтера колгоспу імені Енгельса.

Щоб зростали надої

Від кожної корови я вже надоїла близько 1215 літрів молока. Зараз настав найбільш напружений період у боротьбі за виконання взятих зобов'язань. Як і всі доярки, я прагну до того, щоб надої молока весь час зростали.

Дуже нас непокоїть те, що інколи бувають перебої з доставкою зеленої маси для підгодівлі тварин. Не обладнано як слід водопій, літній табір.

Н. СОКУРЕНКО,
доярка колгоспу імені Шевченка.

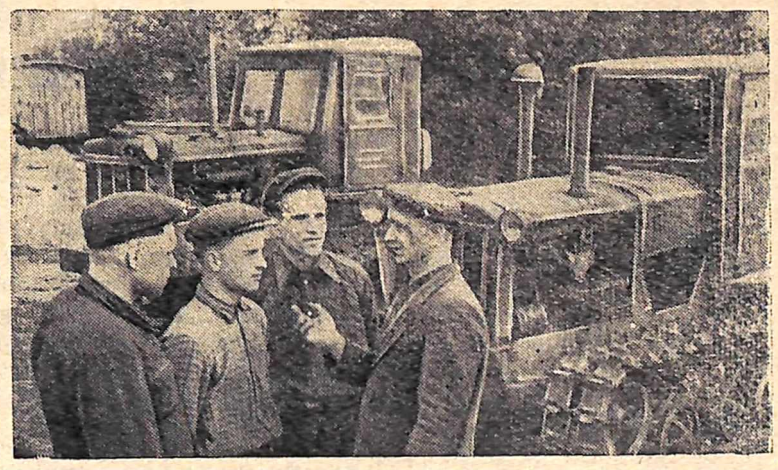

Львівська область. Тракторна бригада, керована С. В. Дворянином з колгоспу імені Богдана Хмельницького Ново-Милятинського району, зобов'язалася в цьому році при максимальній механізації робіт виростити по 450 центнерів цукрових буряків з гектара на площі 55 гектарів, по 150 центнерів картоплі з гектара на площі 35 гектарів і по 1000 центнерів зеленої маси кукурудзи з гектара на площі 12 гектарів. Тепер механізатори ведуть міжрядний обробіток посівів, вступили в збирання врожаю.

На фото: **С. В. Дворянин** (справа) з членами своєї бригади перед виїздом на плантації.

Фото Г. Месхі (Фотохроніка РАТАУ).

Заготовляють соковиті корми

Трудівники сільськогосподарської артілі імені Чкалова старанно дбають про заготівлю соковитих кормів для громадського тваринництва. Щодня колгоспники закладають по 40—50 тонн маси. Всього засилосовано понад 380 тонн зеленої маси соняшника і кукурудзи.

Працює один силосозбиральний агрегат Олекси Ковачевича. Щодня він скошує зеленої маси соняшника і кукурудзи по 6 гектарів замість 4 гектарів за нормою. За кілька днів О. Ковачевич своїм агрегатом скосив більше 60 гектарів силосних культур.

Скошену масу зразу ж підвозять до силосних ям шість автомашин. Добре працюють шофери Микола Городищанов, Семен Кодач та вантажники Є. Макогон і С. Шевела.

Самовідданою працею відзначаються водій автомашини ГАЗ-51 Петро Колесник і вантажник Григорій Жеребенко, які за день роблять по 12—13 рейсів на відстані восьми кілометрів.

Чіткий облік на заготівлі соковитих кормів для худоби веде Михайло Воймаренко при допомозі автоваг.

С. КУЧЕРЯВИЙ,
бригадир виробничої бригади колгоспу імені Чкалова.

Трудові будні садоводів

Члени садівничої бригади колгоспу імені Карла Маркса збирають добрий врожай малини, площа якої займає 0,6 гектара. Колгоспники дбайливо доглядали малину: кілька разів розпушувалися міжряддя, в рядках пропололи вручну.

Вже зібрано 400 кілограмів малини. Хороших показників у проведенні цієї роботи домоглися ланкова садівничої бригади Марта Макогон, літні колгоспники Наталія Жовна, Ганна Репетій.

Незабаром розпочнемо збирання чорної смородини і черешні.

В. ТІЛЬНИЙ,
член садівничої бригади.

Бюрократична тяганина

Головний бухгалтер Ново-Миргородської РТС А. Побідоносцев говорить працівникам:

— Ви ж, мої помічники, дивіться добре, щоб всі підписи були на вимогах. А інакше нічого не видавайте з складу!

— А якщо немає головного інженера чи завідуючого майстернею РТС, що тоді робити?—запитує один з трактористів.

— Не моя справа, що робитимеш. Хоч і цілий день чекай.

От з цього і почалася бюрократична тяганина в РТС.

Йдуть жнива. Гаряча пора, але не для всіх. Тракторист колгоспу імені Фрунзе Михайло Малашевич розповідає:

— Косили ми лафетом 11 липня і зіпсувалась конічна шестерня коробки хедера. Довелося поїхати за нею в РТС. Приїхав, розшукав головного інженера В. Храпака. Підписав він вимогу. Йду до кладовщика Михайла Колеснікова, щоб той виписав деталі. Склад на замку. Почекав годин зо дві. Нарешті, прийшов кладовщик і виписав деталі.

Йду знову до інженера на підпис. Кажуть, поїхав. Що ж робити? Без його підпису бухгалтерія вимоги не приймає. Вже й обід скоро. Нарешті приїхав інженер. Підписав.

Та бухгалтер пішов на обід. Чекаю. Через годину-дві попідписувались всі. Спішу до кладової, а М. Колесніков уже замикає її. Я його й просю, я його й молю, що трактор і лафет стоять у полі, видай деталі. А він і слухати не хоче.

— Зараз прийду. Почекай,— заспокоїв мене Колесніков і зник.

Одержав М. Малашевич деталі аж увечері. Такі факти непоодинокі.

Нещодавно механік цегельно-черепичного заводу І. Сандуца приїхав одержати кільця до двигуна. З РТС поїхали за ними в «Автотракторозбут». Привезли. Дізнавшись про це, механік попросив кладовщика:

— Видайте, Михайле Олександровичу, деталі—механізми стоять...

— Нема у мене ніяких кілець! Йди за ними в «Автотракторозбут»! Там одержиш!

Пішов я. Кажуть, що кільця давно вже в кладовій РТС. Я знову до кладовщика:

— Мені сказали, що вони вже у вас.

— Ну й що ж, як у мене. Ти думав, так зразу і одержиш у нас? Походи, почекай.

І так щодня. Багатьом механізаторам доводиться цілими днями простоювати або в конторі РТС, або біля кладової.

Чути благальні слова:

— Михайле Олександровичу, та відпусти вже нас. Ми ще з ранку, а вже вечоріє.

— Що з ранку? Встигнете. У мене часу досить, — заспокоює М. Колесніков.

Чи довго ще в РТС існуватиме таке бюрократичне ставлення до відвідувачів?

В. ШРАМЧЕВСЬКИЙ.

По сторінках журналів

З історії культурних рослин

Під такою назвою в журналі «Наука и жизнь» (№ 5, 1958 рік) надруковано статтю визначного німецького вченого, президента Товариства для поширення наукових знань в Німецькій Демократичній Республіці Вернера Ротмалера, який довгий час працює над проблемою походження культурних рослин.

Протягом сотень тисяч років, пише В. Ротмалер, люди задовольнялися тим, що давала їм природа,—полювали на диких тварин, збирали плоди і коріння рослин. Величезним кроком в історії розвитку людства був перехід від звичайного привласнення готових дарів природи до більш прогресивної форми господарства, коли людина навчилася сама виробляти потрібні їй продукти. Вивчення матеріальної культури далекого минулого показує, що спочатку люди почали свідомо вирощувати рослини, приручати і розводити худобу. Разом з цим змінювались умови життя людини, зароджувався її осілий спосіб життя. Люди почали будувати житла, сховища для продуктів, робити глиняний посуд, прясти і ткати, одержуючи вовну від домашніх тварин і волокно з вирощених культур.

Розвиток землеробства

Землеробство зародилося практично майже одночасно в двох частинах світу. Приблизно вісім тисяч років тому в Південній Америці почалося вирощування бульбових рослин, з яких найбільш відомою є картопля. На час відкриття Америки Колумбом обробіток їх все ще провадився примітивним ручним способом. В Азії, в районі тропіків, бульбові культури почали вирощувати близько десяти тисяч років тому. Потім землеробство поступово поширювалося за межі тропіків, при цьому бульбові рослини відсувалися на другий план. Їх місце все більше стали займати зернові культури. Нині наукою встановлено, що посіви таких культур, як просо, дрібнозерна пшениця, ячмінь, вирощувалися в горах Західної Азії приблизно вісім тисяч років тому. Звідси ці культури проникли в степові області.

Рільництво вперше виникло в Західній Азії, там, де нині розташовані Іран та Ірак. Звідси, а також з Єгипту і Північної Африки воно проникло в Західну Європу, а через Передню Азію і Балкани—в Середню і, нарешті, через Каспійське море—в Східну Європу.

Людина одержувала культурні рослини шляхом тривалого добору. Збираючи насіння і плоди дикорослих рослин, що мали які-небудь цінні якості, люди висівали і вирощували їх. При цьому добирались тільки ті, що були придатні для вирощування з більш чи менш одночасним достиганням насіння. В умовах культурного вирощування якості рослин поступово змінювались. Наприклад, горох і сочевиця перестали бути гіркими. Людина зберігала лише ті сорти, які були приємні на смак і корисні для неї.

Як ми дізнаємось про минуле

Так озаглавлено другий розділ статті В. Ротмалера «З історії культурних рослин». В ньому автор розповів читачеві, що про все далеке минуле людина дізналася не з історичних книжок. Бо все це відбувалося задовго до того, як з'явилась писемність. Історія культурних рослин відновлюється багатьма шляхами. Багатий матеріал дає, наприклад, порівняння назв одних і тих же рослин. Так, в багатьох країнах Європи і Азії назва ячменю схожа: очевидно, вона походить від єдиного загального кореня. Мовознавці подали багато даних для визначення таким способом приблизно віку і походження культурних рослин.

Ботаніки досліджують особливості і специфічні властивості культурних і диких рослин. На підставі цих даних можна зробити висновки про їх спорідненість між собою. Льон і джут знайомі людині тільки, як культурні види, вони прийшли до нас з інших районів. Але в країнах Середземномор'я є дуже схожі з ними рослини. Вони не придатні для вирощування, бо пристосовані до самопосіву і цикл розвитку їх триває не один рік. Проте можна гадати, що їх стародавні предки могли бути основою для виведення культурних рослин, які дають нам волокно.

В єгипетських гробницях та інших пам'ятках давнини Сходу знайдено багато малюнків, що зображують різні сільськогосподарські роботи. Ці документи багато чого підказують нам. Нерідко археологи при розкопках знаходять на черепках стародавніх глиняних посудів відбитки хлібних зерен. Іноді їм трапляються навіть комори з залишками обвуглілого зерна. Аналіз таких зерен допомагає встановити, які культури вирощували за тих часів.

Досі знайдені при розкопках речі відносили залежно від якості їх обробки до кам'яного, бронзового або залізного віків. Кожний з цих періодів поділяли на ранній і пізній. При цьому мова йшла про визначення дуже приблизних строків виготовлення предметів, бо культурний рівень народів, хоч вони і жили в один і той же час, був різний. Навіть сьогодні ще існують племена, які виготовляють предмети побуту з дерева, каменя та кістки і не знають металу. На допомогу археології прийшла фізика. З допомогою цієї науки тепер визначається вік тварин, які жили за далеких від нас часів.

Шляхи поширення рослин

Приблизно 4.500 років тому орні культури, про що вже говорилося вище, проникли з Малої Азії в Європу. Землеробство вели тоді тільки на найбільш родючих грунтах. Із зернових культур вирощувались ячмінь, деякі види пшениці (однозернянка, культурна двозернянка, карликова), а також льон і джут, сочевиця, горох.

Разом з цими культурами були завезені в нові райони і багато бур'янів, які можна бачити і понині на наших полях. Правда, деякі бур'яни стали культурними рослинами. Так, в пізній період бронзового віку, приблизно за 1.500 років до нашої ери, в зв'язку з похолоданням, що тоді настало, як культурні рослини почали вирощувати жито і овес, які до цього вважалися в посівах бур'янами. Сталося це, очевидно, так: в одну з суворих зим пшениця вимерзла. Зібравши на полях лише жито, яке вважалось бур'яном, люди змушені були вжити його в їжу і використати для сівби. В приморських областях з вологим кліматом пануюче становище зайняв овес, який був виведений з бур'яну вівсюга.

В період бронзового віку з Африки через Західну Європу в Німеччину проникли вика і мак. Велике число культурних рослин Європі дав Рим. Римляни завезли в Європу прекрасні сорти фруктів, в тому числі вишню, персик, абрикос, а також каштан і лісовий горіх.

Америка, відкрита європейцями в 1492 році, стала поставщиком нових, не відомих до того часу, культурних рослин. Багато з них зайняли провідне становище в Європі. З Південної Америки до нас прийшли поруч з помідорами, квасолею, перцем і гарбузами такі важливі культури, як картопля і кукурудза. Тепер основні види культурних рослин вже сформувались, і кожний має свою більш чи менш певну зону поширення. Але це не значить, що припинилося створення нових видів. Процес економіки, зміна форм господарства вимагають нових якостей від культурних рослин. Знаменно, наприклад, що тваринництво примушує створювати нові види кормових рослин. Розвиваються і технічні культури, необхідні для промисловості.

Гастролі театру опери та балету «Естонія» в Києві

В столицю України вперше на гастролі прибув Державний академічний театр опери та балету Естонської РСР «Естонія».

12 липня на сцені Київського театру опери та балету гості дали спектакль опери народного артиста СРСР композитора Е. Каппа «Вогні помсти».

Естонські майстри мистецтв ознайомлять киян з 5 операми і 4 балетами.

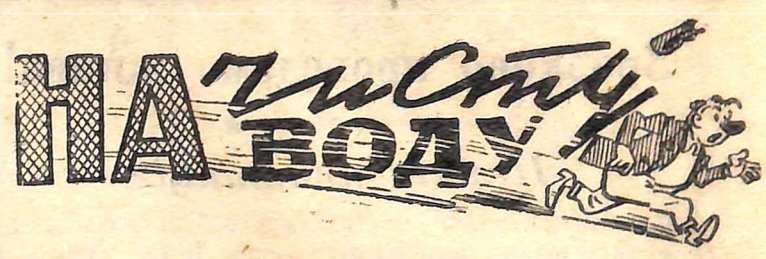

Чого ревуть телята?

Далеко за селом у глибокому яру в загороді стоять похмурі телята. Ще весною вигнали їх туди на випас. Бригадири комплексних бригад П. Рибалко та С. Козеєв доручили тварин пастухам Миколі Венгуренку та Борису Дануці.

—Пильнуйте ж, хлопці, шануйте телят, щоб з них в майбутньому виросли хороші корови,—такі теплі слова сказали пастухам.

Пасуть хлопці, напувають, а телята все худнуть та марніють. А пастухи поправляються. За кілька місяців стали справжніми богатирями. В чому ж річ?

... Вже дев'ята година ранку, але тварин досі не виганяли пасти. Стоять вони голодні, брудні, переступають з ноги на ногу в багнюці. Навіть лягти ніде. Та ревуть так жалібно-жалібно.

А пастухи... У них, бачте, свій розпорядок дня. Сплять до дев'ятої години ранку. Потім на конях прогулянка по степових дорогах. (Це замість ранкової фіззарядки, кажуть дуже корисно. Розвивається прекрасний апетит). Після цього сніданок. Уже й поснідали. Час і телят пасти. Але ні.

—Хлопці, лягайте животами на свіжу траву!—подає команду Б. Дануца.—Нехай сало зав'язується.

Ото хлопці і лежать на запашній траві деякий час і поглажують животи.

Коли вже стане припікати сонце, виганяють телят пасти. Та як їм, бідним, пастися. Спека нестерпна, мухи кусають.

Походять годину-другу замучені тварини по горбах і все. Знову хлопці заганяють їх у загороду. Самі ідуть до куреня. Наступає відпочинок, який триває десь аж до четвертої години дня. Пастухи вже давно виспались, їздили купатись десь аж у лікарівський ставок. Без діла сидіти скучно.

—Сідайте, хлопці, в коло!—подає команду Микола.—Будемо грати в підкидного. Хто залишиться п'ять раз дурнем, тому виганяти телят на випас.

І пішло. З рук у руки переходить заяложена колода карт.

А телята? Стоять собі. Ревуть, аж похрипли.

І тільки надвечір виганяють худобу на випас.

От як дбають пастухи про поповнення стада в колгоспі. А чи можна мати хороших корів від таких замучених телят?

Чи не пора про це запитати у пастухів?

Давно пора.

М. ПЕТРИЧ.
Колгосп ім. Жданова.

Пожовк і припав пилом третій номер стінної газети „Связист", бо випустили його ще в квітні місяці. Щодня ходять повз стінгазету її редактор Володимир Самотуга та секретар партійної організації райконтори зв'язку Василь Шматков і роблять вигляд, що нічого не помічають.

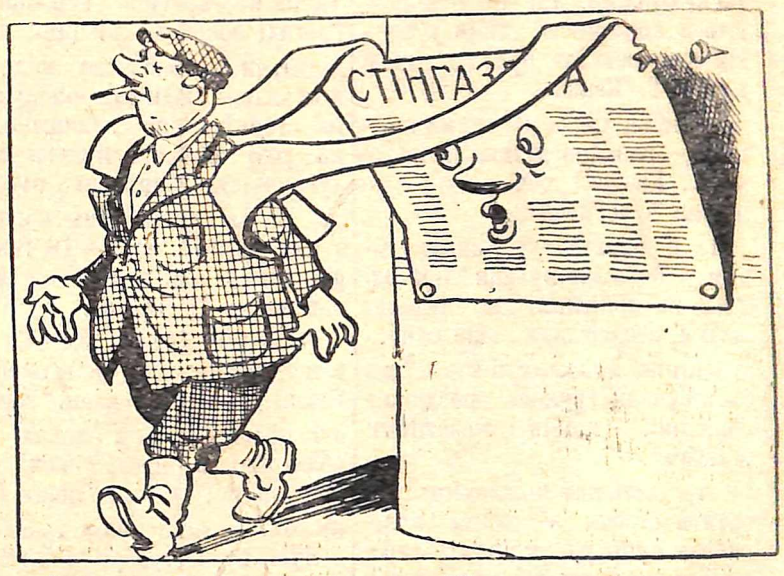

—Зупинися, Самотуга,
Подивись на мене!

—Ні, дивитись не хочу,
Бо мені... коле в очі.

Фросині Пилипівні соромно...

Похмура кімната. З стелі спускається довге павутиння. Всюди пил. Не дуже тут затишно.

Сидить за столом молода жінка. Згорнула руки і щось думає. Потім солодко позіхає і поглядає у вікно. Коли б швидше вечір. Такі дні настали довгі. Поки висидиш потрібні години на роботі, то від нудьги й посивіти можна.

Та хоч і тяжко сидіти отак без діла, але Фросина Пилипівна вже звикла. Не перший рік вона начальником.

Поштове відділення, яке вона очолює, по виконанню всіх планів займає останнє місце в районі. Та про це голова не болить у Ф. Рубан.

—Пхі,—говорить вона,—хай критикують. А поспішати я всерівно не буду. Встигну.

Так і встигає. За шість місяців у двох селах розповсюдила при допомозі трьох листонош та кількох громадських уповноважених 38 примірників районної та 43 примірники обласної газет, а центральних та республіканських газет і журналів ще менше.

Навіть секретар партійної організації колгоспу імені Орджонікідзе Г. Хмельницький не передплатив необхідної газети. Чомусь не порозумівся з Фросиною Пилипівною.

Сидить, згорнувши руки, начальник Лікарівського відділення зв'язку Ф. Рубан, а листоноші теж не поспішають. Завдань на місяць, декаду їм не доводять, тому нікого й питати про виконання.

Чому ж мириться з цим начальник районної контори зв'язку А. Зінченко? Ні, він не мириться. Він кожного місяця викликає до себе в кабінет Ф. Рубан і говорить:

—Як вам не соромно, знову план провалили...

Фросині Пилипівні соромно. Вона опускає вниз очі. Обіцяє, що все зробить. Іде додому. А план знову не виконується.

І так кожного місяця...

Г. АНТОНЕНКО.

Редактор
Х. СОКОЛОВСЬКИЙ.

Зам. 455. АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: м. Ново-Миргород, вул. Шевченка, 15. Ново-Миргородська районна друкарня Кіровоградського облвидаву Тираж 2000.